

En titt i Dianas dagbok

8 febr

Såg i morgontidningen en annons om magnetmadrasser där säljargumenten var att "92 % av användarna blir smärtfria och samtliga får mycket bättre sömn. Magnetterapi förstärker den jordmagnetiska miljön och stimulerar därav kroppens celler att fungera bättre och därmed läker kroppen sig själv." Vore det så enkelt skulle naturligtvis sjukvården använda sig av magnetterapi. Skojare som vill tjäna pengar. Tänker inte gå på det där!

9 febr

Har idag varit och hämtat magnetmadrass, magnetplatta, magnetsulor och magnetkudde. Fick provlåna av en naprapat som var helt övertygad om den positiva effekten av magneterna. Satte på plattan på armbågen eftersom jag har ont där och på med madrassen på sängen. Ska bli mycket intressant.

10 febr

Har nu sovit en natt på madrassen. Kan ju tycka att jag blivit lite piggare eftersom jag inte tillbringat lika mycket tid i sängen som jag brukar. Madrassen är stenhård med små piggar som sticker upp, rena fakirköret. Ligga kvar och läsa morgontidningen var inte att tänka på. Och kroppen såg ut som ett våffelmönster när jag steg upp. Bävar för att gå och lägga mig ikväll. Men man kanske måste lida pin för att bli bra. Möjligt att armbågen har blivit lite bättre.

11 febr

Magnetstudien är avslutad. Synd på den obekväma madrassen för jag vet ju fortfarande inte om magneterna i sig har någon positiv verkan på sömn och diverse krämpor. Armbågen blev inte heller bättre.

16 febr

Grubbeldag idag. Ibland när jag mår dåligt så undrar jag vad jag har gjort för fel. Det är inte helt lätt att komma på. Var det något som jag gjorde igår eller förra veckan. Vad det något jag åt. Eller inte åt? Har jag ansträngt mig för mycket? Måste sluta grubbla eftersom det i sin tur kan leda fram till att jag mår sämre och då börjar jag grubbla ännu mer och som i sin tur.....

Eftersom jag nu har en grubbeldag så kan jag ju lika gärna fortsätta delge er mina funderingar. På slutet av 70-talet hade jag en väninna som studerade till veterinär i Uppsala. Jag var där och hälsade på och tog fram en av hennes studieböcker. Råkade slå upp en sida om kor och SLE. Visste inte om att kor kan få SLE. Frågade väninnan hur man behandlade korna, och det var ju avlivning. Min nästa tanke i grubblerikedjan blir att tänk om det finns kor som har SLE men inte blir diagnostiserade utan går till slakt! Får man galna SLE-sjukan då? Skämt åsido, men kan inte släppa tanken helt. Om det nu finns en gemensam nämnare för SLE, så borde det ju vara lättare att hitta den hos kor än hos människor som påverkas av mat, miljö och mediciner eftersom jag antar att variationerna inte är så stora hos kor som hos människor.

När jag ändå är i form så kan jag ta upp mina funderingar på pengar och forskning. Om det fanns mycket pengar till forskning hur skulle det se ut på SLE-fronten då. Undrar om dom

skulle få fram andra resultat än de man har idag. Jag har nu haft min SLE i 35 år och jag har väntat på upptäcker som kan leda till bot eller åtminstone bättring med nya mediciner utan svåra biverkningar.

7 april

Har nu kommit hem efter en övernattning och njurbiopsi på Karolinska. Skönt att ha det gjort. Fick lite lugnande, eller rättare sagt rätt mycket lugnande medel innan biopsin. På egen begäran förstås, eftersom jag antar att alla inte är lika hariga som jag. Hasse, maken alltså, följde med som livvakt.

Väl nere på njurröntgen där biopsin skulle göras så fick jag syn på biopsinålarna och då var det som om allt lugnande medel försvann ur kroppen. Frågade Hasse om han skulle våga göra det här, utan lugnande. Jajamen, det här är väl ingenting, tyckte han. Påpekade för läkaren och sköterskan att jag hellre födde barn än gjorde det här, men de slog vad om att det skulle jag inte säga efter biopsin. Så satte de igång. Två bedövnings-sprutor. Långa. Jag låg visserligen på magen, men hade visst för ögonblicket fått ögon i nacken. Sedan biopsinålen. Också lång. Snabbt och lätt var den inne i njuren. Gjorde inte ont, men lite äckligt var det. Sedan var det dags för nästa biopsi, det hade ingen sagt något om, två stycken?

Då säger Hasse att han funderar på att svimma. Men det hör varken sköterska eller läkare. Så jag säger åt Hasse att lägga sig på britsen och läkaren säger lugnt åt Hasse att lägga sig ner och titta på tavlan på väggen. Det hör till saken att Hasse innan frågat om han fick följa med in och det fick han om han lovade att inte svimma för de har inte tid att ta hand om honom, men eftersom han varit med Pharmacia och tittat på bland annat höftledsoperationer där benflisor

yr och blod sprutar så ska han nog klara det här också. Och så är han ju norrlänning, och har dessutom legat vid kustjägarna. Så där ligger vi bredvid varandra. Då berättar läkaren om sin väninna som skulle föda barn och den blivande pappan som svimmade och föll över hennes mage. Men förlossningspersonalen hade inte tid med honom så han låg där och hon födde barn och höll den blivande pappan i håret så han inte skulle ramla ner på golvet.

Nu börjar det bli klart och fnissanfallet är nära. Eller är det gråten. Då frågade läkaren om jag hellre skulle genomgå en förlossning. Svarade sanningsenligt att det skulle jag inte. Jag skulle inte våga det heller, men det behövde ju inte hon få reda på.

13 april

Efter en njurbiopsi får man stränga förhållningsorder om att ta det lugnt i en vecka. Eftersom vi hade en starttid på Kristianstads Golfbana precis en vecka efter biopsin så var jag ändå lite fundersam om det var okey att spela. Frågade dr Ulf som genast förstod mitt dilemma eftersom han själv är golfare. Han sa att jag fick spela om jag inte duffade. Om det är någon som inte är så insatt i golfens terminologi så betyder duffa att klubban träffar backen före bollen. Det var inte Annika Sörenstam som dr Ulf pratade med, så jag hoppade över första dagen. Andra dagen spelade vi på Tomelillas GK. Om jag inte åker golfbil, vilket det nu var för kallt för, så har jag en liten motor på bagen. Jag har aldrig duffat så mycket i hela mitt golfliv som nu är inne på sitt tolfte år. Varje gång jag skulle slå så tänkte jag; får inte duffa. Då dyker det upp en duffbild i huvudet och klubban åker då rätt ner i backen. Det är väl det som är idrottspsykologi.

Nu ska jag börja tänka; jag får inte bli frisk. Hjärnan kan tydligen inte

tänka inte, om ni förstår hur jag menar. Det finns en gammal tankeövning för att bevisa den tesen som går ut på att man ska blunda och se två elefanter på savannen. Sedan frågar man om alla ser den bilden och det gör de ju. Då ska man se ett vattenhål i närheten av elefanterna, men man får inte se hur elefanterna går fram och dricker ur vattenhållet. Vad ser man? Blunda och försök!

15 april

Helt slut efter vår 4-dagarssemester. Jag har spelat golf två dagar i rad. Golfbil var inte att tänka på, det var för kallt. Värken under fötterna var ett nytt fenomen, hoppas det försvinner. Annars lite ont i armbågar och axlar. Jag som lovade mig själv efter förra skovet att ta det lugnt. Men när jag mår bra så är det svårt att hålla igen. Ligga på hotellrummet och läsa, det går inte, då känner jag mig sjuk. Överhuvudtaget att gå och lägga sig på dagen är svårt. Tänker ibland att det är så svårt att komma överens med min SLE. Det är väl på både gott och ont, lagom är väl som vanligt bäst, men det passar liksom inte min A-personlighet riktigt. Tränar på att bli en B-person istället.

26 april

Fick svar på diverse prover inklusive njurbiopsi som visar att jag inte har ett skov. Jag blev glad på gränsen till euforisk. Här ska friskvårdas tänkte jag. Ut på en rask promenad i 1 1/2 timme. Det fick jag böta för med huvudvärk och sjukdomskänsla i ett par dagar. Det var det här med lagom igen. Undrar om jag någon gång kan lära mig det. Fast även om det inte var så bra ur SLE-synpunkt så var det å andra sidan bra ur benskörhets-synpunkt. Så inget ont som inte för något gott med sig. Eller var det tvärtom kanske?